

06.12.2024 – Tiltredelsestale

Kjære alle sammen. Nåde være med dere, og fred fra Gud vår Far og Herren Jesus Kristus! Midt i alt som er: Nåde være med dere. Vi og verden trenger det.

Først må jeg få si takk. I går kveld fikk jeg beskjeden om at jeg var utnevnt til ny biskop i Oslo. Tusen takk for tilliten. Jeg er litt overveldet og svært motivert for å gå inn i denne rollen. Takk til Kirkerådet som gjorde denne tilsetningen i går. Takk for gode ord fra Kirkerådsleder, preses og bispedømmerådsleder. Og i tillegg til takk, vil jeg bare si at jeg gleder meg til videre samarbeid med dere.

Takk til de to andre som var bispekandidater nå i siste runde, Ingeborg Sommer og Sturla Stålsett. Og til de to som også var nominert av bispedømmerådet, Espen Hasle og Stephanie Dietrich.

Takk til dere som har fulgt denne prosessen, og sendt hyggelige meldinger, bønner og gode tanker.

Alle til alle som er en del av menighetene i Oslo, Asker og Bærum og det landsdekkende Døveprostiet: Jeg kjenner meg ydmyk i møte med denne store oppgaven, men jeg ser fram til dette!

Jeg har vært prest på ulike steder i dette bispedømmet gjennom tretti år, og vet noe om all kompetansen, og alle ressursene dere har, dere som hver dag kommer på jobb, er frivillige og deltar.

Som biskop vil jeg arbeide hardt for å lytte godt og bidra til å løfte fram og synliggjøre alt det fine som skjer lokalt, i og gjennom kirken, hver eneste dag. Å lede handler jo i stor grad om å få til ting gjennom andre, og vi er kirke sammen.

Jeg vil fortsatt formidle evangeliet så forståelig og engasjerende jeg kan, på mange ulike arenaer. Jeg skal gjøre mitt beste for å være et synlig og samlende ansikt på Gud og kirke utad, som bredden av både folkekirken og andre kirker kan identifisere seg med.

En biskop skal føre tilsyn med både folk og menigheter. Jeg håper jeg kan gjøre det først og fremst gjennom inspirasjon, støtte og veiledning, og gjennom å stille spørsmål som utløser den gode samtalen om det å være kirke og folkekirke her og nå og framover.

Jeg gleder meg til å samarbeide med dere om hvordan vi hver dag kan skape mer himmel på jord, akkurat der vi er kirke.

Vi er kirke alle steder der vi ferdes og arbeider: på gata og sykehus, i fengsler og på campuser, i Døvekirken og hjemme hos folk, og ikke minst i kirkene våre. Midt i alt som er. Der står kirken.

Det handler både om plassering av de 90 kirkene våre, men også om kirkens plass i hverdagen og i livet.

Disse rommene har favnet menneskers største gleder og sorger og alt imellom; noen gjennom mange hundre år, og nå er det vi som kommer hit med våre sorger og gleder, bekjennelser og hemmeligheter, feiringer og kriser.

En tilfeldig uke i september var over 10.000 folk innom kirkene i Bærum, og tilsvarende mange i Asker. Hver uke gjennomføres i snitt 72 kirkelige gravferder i vårt bispedømme. Søndager samles fortsatt tusenvis til gudstjenester, og gjennom uka er folk innom babysang, konserter, samtaler, konfirmant-undervisning, formiddagstreff, yogagudstjenester, språkkafeer, korøvelser, filosofikafeer og så veldig mye mer.

En fersk rapport anslår at kirkens kulturelle bidrag til samfunnet forsiktig anslått ligger på over 4 milliarder årlig, og de fleste av våre arrangementer og møteplasser er gratis å delta på.

Over 7000 ansatte og frivillige gjør sitt beste for å bidra til mer himmel på jord i sitt lokalmiljø. Sammen med andre tros- og livssynssamfunn bidrar vi på en særlig måte til mening, tilhørighet, forankring og fellesskap for mange i vårt samfunn; gjennom hellige rom, ritualer, musikk, møteplasser og samtaler.

Samtidig er under halvparten av befolkningen i Oslo bispedømme medlemmer i Den norske kirke. Vi er kirke i et mangfoldig, sekulært og livssynsåpent samfunn, med store lokale variasjoner. Dagens situasjon er helt annerledes enn bare et tiår eller to tilbake, og gir oss helt andre utfordringer OG muligheter som kirke og folkekirke, ikke minst i dette bispedømmet. Kirkens ansatte, frivillige, og folkevalgte kjenner sine lokalsamfunn og vet nok mye om hvordan samspeillet med ulike lokale aktører kan være.

Jeg ønsker at vi sammen kan være en tydelig og åpen folkekirke: en kirke med et tydelig Kristus-vitnesbyrd og en sterk kirkelig signatur, der vi fortsetter å styrke våre relasjoner både til andre kirker og trossamfunn, andre deler av sivilsamfunnet, og andre aktører i våre nærmiljøer.

Som samfunn trenger vi gode relasjoner på tvers av ulike miljøer og grupper mer enn noensinne, og jeg er veldig motivert for å bidra til det. Jeg har ubendig tro på hva vi kan få til da!

Og jeg tror – at vi som tror, må våge enda mer. Enda større – men klok! – tydelighet i hva vi tror på, enda mer kreativ synlighet og tilgjengelighet både fysisk og digitalt, og enda mer radikal åpenhet for ulike folk og uttrykk.

Som folkekirke skal vi være kirke for alle, om enn på ulike måter. Det er mange stemmer og krefter i vårt samfunn som ønsker å bryte ned og skape konflikter, mistillit og frykt. Samtidig er det heldigvis også mange motstemmer, og som kirke må vi være en av dem.

Samfunnet vårt blir stadig mer polarisert, og vi trenger å snakke med innestemme sammen. Jeg ønsker å være en som lytter og jobber sammen før jeg uttaler meg. Det handler om å ta seg tid, midt i alt, å lytte til andres argumenter. Få høre hvorfor noen

har landet på et annet synspunkt enn meg. Hva er deres historier og hva er deres erfaringer. Og samtidig selv være tydelig når det trengs.

Jeg ønsker at vi kan finne fram den kloke evangelisten i oss alle, som deler tro med klokskap, frimodighet og ydmykhet, og samtidig gjerne lytter til andres. Jeg håper vi kan utvikle enda mer en både trygg og modig samtalekultur oss imellom, diskutere tro, liv og teologi med energi og innestemme, og gjøre aktiv motstand mot den økende polariseringen og stadig hardere offentlige debattkulturen. Både innenfor og utenfor kirken.

I selvpresentasjonen til denne prosessen har jeg selv plassert meg i det jeg kaller midten av kirken. Hva betyr så det? At jeg opplever å ha mye til felles med mange ulike teologer som selv definerer seg som konservative eller radikale. For meg handler det om at jeg ikke er så opptatt av å flagge standpunkt i alle enkeltsaker hele tiden – men minst like mye er det at jeg opplever at vi kan samhandle og samarbeide på tvers.

Kirken er dypest sett èn. Vi er ikke et meningsfellesskap; vi er et trosfellesskap, med mange ulike folk, trosuttrykk, og meninger om mangt. Et hellig, allment samfunn, som vi sier i trosbekjennelsen. Vi skal diskutere teologi og tro, vi kommer aldri til å bli enige om alt – sånn har kirken aldri vært. Men vi samles om Jesus Kristus, korsfestet og oppstanden.

Vi må løfte håpet, nestekjærligheten, kampen mot urett, og kampen for menneskeverdet og Skaperverket. Hver dag, der vi er, med det vi sier og det vi gjør. Både som enkeltmennesker og som fellesskap.

Jens Bjørneboe skrev at «Verden er full av stjerner og ekskrementer» - kosmisk skjønnhet og drit, bokstavelig talt. Det er vi mennesker også. Vi trenger redning fra det onde i oss og i verden – og evangeliet sier at det har vi fått, i barnet i krybben, i Jesus Kristus, korsfestet og oppstanden.

Jeg har alltid på meg kors. Det minner meg på tre livsviktige ting: 1. Gud korsfestet, som lider med sin verden, vi er aldri alene, uansett hvordan livene våre ser ut.

2. Gud korsfestet roper ut at vi aldri må slutte å bry oss om alle korsfestede i denne verden, om det er innenfor husets fire vegger her i byen, eller ute i verden.

3. Korset minner meg på kraften i oppstandelsen; det minner meg på den guddommelige kjærligheten som ga seg selv for oss alle, og som i det er sterkere enn alt som truer og ødelegger livet.

Vi nærmer oss julen, som vil bli markert og feiret over hele verden, midt i alt som er. Det er mørketid ute, og mange opplever også verden og livet ekstra mørkt akkurat nå. Jula rommer både julesorg og juleglede, og vi kan hjelpe hverandre å gi rom for begge deler. Julen forteller oss om «himmel på jord»; at Gud valgte å bli en av oss, at vi er elsket, og at vi aldri er alene.

Det er under tre uker til vi skal feire julens mirakel i kirkene. Jeg håper mange vil komme til kirken i løpet av advent og jul. Velkommen om det er fast tradisjon, velkommen om du ikke har vært der før. Kirken er der for deg – også nå denne julen.

Jeg vil avslutte med det fineste jeg kan gi dere: velsignelsen. Og for de blant oss som eventuelt ikke er religiøse og ikke ønsker en religiøs velsignelse, så håper jeg dere også kan ta imot dette som et ønske om fred og alt godt.

Herren velsigne deg og bevare deg. Herren la sitt ansikt lyse over deg og være deg nådig. Herren løfte sitt åsyn på deg og gi deg fred.